

20. Jézus-ima II. Isten szüntelen irgalma, szeretete

Imádkozzuk el a 70. számú éneket:

*Jézus, világ Megváltója,
üdvöz légy, élet adója,
megfeszített Isten Fia,
szent kereszted szívem hívja,
Jézus, add, hogy Hozzád térjek,
Veled haljak, Veled éljek.*

A Jézus-ima – *Uram, Jézus Krisztus, élő Isten Fia, irgalmazz nekem, szegény bűnösnek!* – szüntelenül aktuális, időszerű ima! Az adventi és karácsonyi időben a megtestesülés hittitkáról való elmélkedés Isten irgalmát akarja szemlélni és a szívünkbe vésni. Nagyböjtben és a húsvéti időben különösen alkalmas ez az ima, hiszen Jézus kereszthalála és feltámadása szerezte meg számunkra az irgalmat, az életet. Az évközi idő pedig folyamatosan szemünk elé állítja Isten irgalmas szeretetét, amelyből élet fakadt a lelkünk számára. Mindennap imádkozunk testvéreinkért, akik testi-lelki gondok között vannak, de különösen azokért, akik a legjobban rászorulnak Isten irgalmára. Kérjük azokért különösen is *Isten irgalmát*, akik például innen, a Szent Gellért-hegy szikláiról vetették magukat a mélybe, hogy önkezüikkel vessenek véget életüknek. Nekik is irgalmazzon az Úr! Valaki így fogalmazta meg: „Talán azért itt vetették le magukat a mélybe, hogy ezen a helyen imádkozzanak értük!” Nem biztos, hogy e fájdalmas lépésük előtt ilyen gondolat megfordult volna a szívükben, de nekünk valóban van lehetőségünk, és kötelességünk is imádkozni az ilyen irgalomra szoruló testvéreinkért: „Irgalmazzon nekik az Úr!”

Sajnos Magyarországon átlagban napi tíz az úgynevezett „sikeres” öngyilkosságok száma, és naponta még legalább húszan élnek túl az ilyen ballépésüket. Amikor az Úr irgalmát kérjük, akkor őket is foglaljuk bele az imánkba! Valószínűleg azért vetik el maguktól az életet, mert nem ismerik Istent, nem ismerik Isten irgalmát, és nem ismerik az élet értelmét. Nekünk pedig milyen jó, hogy ismerhetjük a mi Istenünket, a mi Urunkat, és mindennap közelebb kerülhetünk Hozzá!

1. De akkor mindjárt felmerül ez az izgalmas kérdés: **Hogyan is tudunk közelebb kerülni Istenhez?**

a) Szent Jakab apostol ezt tanítja: *Isten a kevélyeknek ellenáll, az alázatosaknak pedig kegyelmet ad* (Jak 4, 6). Itt kapunk biztos eligazítást a kérdésünkre: **legyünk alázatosak**, kicsinyek! Mondjuk: „Uram, rászorulok a Te irgalmadra, a Te erődre, a Te segítségedre!”

b) Az apostol így folytatja: *Vessétek tehát alá magatokat Istennek!* Vagyis ismerjük el azt, hogy **Ő a nagyobb**. *Az ördögnek viszont álljatok ellen, akkor majd megfut előletek!* (Jak 4, 7). Aki Isten kezébe kapaszkodik, az szilárdan tud állni, annak van tartása, az vissza tudja verni a gonosz támadásait.

c) Jakab apostol tovább tanít: *Közeledjete Istenhez, és Ő is közeledni fog hozzátok. Mossátok le kezeteket ti, bűnösök, és tisztítsátok meg szíveteket, ti, ingadozó lelkűek!* (Jak 4, 8). A **szív megtisztítása az alapfeltétel** ahhoz, hogy közelebb kerülhessünk a végtelenül tiszta, végtelenül szent Istenhez! Amikor egyre mélyebben próbálunk behatolni Isten irgalmába, akkor egyre szükségesebb a lélek tisztasága. Isten irgalmas. Ha kérjük, Ő megbocsátja a bűneinket.

d) A lélek tisztasága mellett szükséges a **lélek nyugalma** is! Ha kérjük Tőle a megtisztulást, az abból fakadó békességünk is az Úristen cselekedete lesz. Isten tisztítja meg a szívünket, Ő törölgeti le Jézus kereszten kiontott drága vérével lelkünk bűneit, Ő ad békességet.

2. A mi feladatunk: **engedjük, hogy Isten megtisztítson bennünket, és békét adjon a szívünkbe!**

a) Hagyjuk abba az aktivitást, a tevékenykedést! Próbáljunk mozdulatlanul maradni, hogy Ő nyugodtan meg tudja csutakolni, tisztítani a lelkünket!

b) A lélek nyugalomához való eljutáshoz az **Istenre történő ráhagyatkozás** szükséges: „Uram, most Rád hagyatkozom, és kérlek, hogy tisztítsd meg a lelkemet!”

c) Indítsuk fel a befogadó készségünket: „Uram, kész vagyok mindent elviselni azért, hogy megtisztíts, és lelkem befogadhassa a Te nyugalmadat!”

d) Ahhoz, hogy Isten világába bekapcsolódhassunk, ki kell lépünk ebből a világból.

e) Próbáljuk meglazítani azokat a szálakat, amelyek a világhoz kötnek, s e világi gondokkal töltenek be!

f) Ahhoz, hogy a lelkünk ajtaja előtt álló Jézust beengedjük lelkünk hajlékába (vö. Jel 3, 20), nagylelkűen ki kell tárulkoznunk az Úr előtt. Ő azért jön, hogy békességet hozzon nekünk!

3. Mivel tudjuk **alkalmassá tenni magunkat Isten békéjének a befogadására?**

a) Elsősorban azzal, ha a gondolatainkat és a vágyainkat lecsendesítjük, vagyis Istenre irányítjuk. Ellenőrizzük, hová vinnének a gondolataink, hová irányítanának a vágyaink bennünket? Mint ahogyan a reflektorfényt tudjuk irányítani, úgy **szelíden fordítsuk Isten felé a gondolatainkat és a vágyainkat** is! Ha semmi se hatna bennünk Isten tevékenysége ellen, akkor tudnánk Őt maradéktalanul engedni, hogy jelen legyen és működjék a lelkünkben!

b) Egyre jobban ürítsük ki lelkünk gondolatait és vágyait, hogy Isten irgalmának belénk áradását már semmi se akadályozza meg! S ebben az ürességben, ebben a csendességben vágyódjunk betöltődni Istennel!

c) **Mondjuk ki Isten nevét:** *Uram, Jézus Krisztus, élő Isten Fia!* Mondjuk ki még egyszer – de ne csak az ajkunkkal, ne csak az értelmünkkel, hanem sokkal inkább – a **szívünkkel**, vagyis **szeretettel!** A lehető legnagyobb szeretettel mondjuk: *Uram, Jézus Krisztus, élő Isten Fia!*

d) Most vágyódjunk arra, hogy Isten mondja ki önmagát bennünk! Örvendezve figyeljünk erre az örök isteni cselekedetre! Öröktől fogva, örökké mondja: *Én vagyok!* (Kiv 3, 6). Mindezt bennünk is mondja!

e) Boldogan hisszük és hittel átélhetjük, hogy részesei lehetünk ennek az isteni életnek! Így hallhatjuk lelkünk fülével az egyetlen isteni Szó megszületését bennünk is: *Te vagy az én szeretett Fiam, akit a Szentlélekben szeretek!* (Vö. Mt 3, 17). Lelkünket betölti ez az isteni irgalom, mert **Istenben a szeretet neve: irgalom**, és az irgalom neve: szeretet.

f) Mi, akik annyit hívogatjuk az élő Isten Fiát, hittel megtapasztalhatjuk, hogy Ő az Atyával együtt és kölcsönös szeretetükkel, a Szentlélekkel együtt jelen van, **bennünk él!**

Hagyjuk a lelkünkben visszhangozni Isten szavát, aki nekünk is mondja: *Te vagy az én szeretett gyermekem!*

4. **Isten** abszolút más, mint a teremtménye, teljesen meghaladja az embert. Ezért mondjuk róla, hogy Ő transzcendens, érzékfeletti, de mégis **azt akarja, hogy kölcsönös kapcsolatba kerüljünk egymással!**

a) Értékeljük és becsüljük nagyra ezt a kölcsönös kapcsolatot! Sokba került ez Istennek! egyszülött Fiát küldte értünk és nekünk. Ő tanított meg minket arra, hogy megszólíthatjuk Istent. Krisztustól tanuljuk az Istennel kapcsolatba kerülés hiteles módját: megszólítani Istent.

b) Vágyódjunk erre a kapcsolatba kerülésre! A számunkra **legkedvesebb névvel szólítsuk meg** Istent! Szeretettel, becézgetve szóljunk Hozzá! Hallgassuk, hogy a kölcsönösség jegyében maga Isten hogyan szólít meg minket azon a néven, amelyet Tőle kaptunk, amelyet egyedül Ő ismer, amellyel a létbe szólított és azóta is fenntart.

c) **Hagyjuk Őt** újra meg újra **először szóhoz jutni**, mert mindig Isten az abszolút első! Ő előbb szólít meg minket, mint ahogyan Mózeset is Ő szólította meg. Mózes boldogan engedelmeskedve vetette le a hétköznapi porát hordozó saruját, mert *szent a hely* (vö. Kiv 3, 5), ahol Isten szólt hozzá.

d) Ő volt az, aki előbb szólt a kis prófétához: *Sámuel, Sámuel!* (1 Sám 3, 10), aki aztán megtanulta, hogy hogyan kell Istenhez szólania, illetve neki válaszolnia.

e) Ugyanígy a Boldogságos Szűz Mária esetében is Isten az, aki előbb szólt angyalán keresztül, és neki adta egyetlen örök Igéjét, örök Szavát (vö. Lk 1, 28).

f) Az imádságban a mi dolgunk felismerni Isten megszólító igéjét! Kérünk kell, hogy szóljon: „*Szólj, Uram, mert hallja a Te szolgád!*” (1 Sám 3, 10). Úgy vágyódunk hallani hangodat! Számunkra *a szavad édes*, a hangod megnyugtató (vö. Én 2, 14).

g) Vágyódjunk arra, hogy szeretetből követhessük az Úr üzenetét: amikor szeretetből készek vagyunk követni kinyilatkoztató szavát, akkor kapcsolódik egybe az emberi lélek és az isteni Lélek! **Amikor készek vagyunk befogadni az irgalmát, akkor Isten irgalma még bővebb életet fakaszt bennünk.**

5. Folytassuk szüntelenül a Jézus-imát: *Uram, Jézus Krisztus, élő Isten Fia, irgalmazz nekem, szegény bűnösnek!*

a) Engedjük, hogy áradjon ránk Isten irgalma, az a gyengéd szeretet, amely elveszi bűnös voltunkat, amely megbocsátja bűneinket.

De jó ebben az irgalomtengerben léteznünk! Ez nem életet elvevő, szennyes áradat, hanem életet fakasztó élő víz. Isten irgalmából pedig *élünk, de már nem önmagunkban* (vö. Gal 2, 20), hanem Isten irgalmában, vagyis **Isten szeretetében élünk!**

b) Érdemes újra meg újra tudatosítanunk, hogy a héber nyelvben az irgalom szó ugyanabból a szógyökből származik, mint amelyet akkor használnak, amikor az édesanya először érzi meg a szíve alatt gyermeke moccanását, és anyai szeretetével, gyengéd **jóságával körülveszi** a kis magatehetetlen **emberpalántát**. Tudja, hogy rászorul, szüksége van a védelmére, belőle él és növekedik. Isten irgalma tehát ilyen gyengéd atyai és anyai szeretet egyszerre:

– Tudja, hogy egész létünkkel – mint parányi teremtményei – rászorulunk.

– Tudja, hogy **Nélküle nincs életünk!**

– Tudja, hogy **Belőle élünk**, és csak Benne tudunk növekedni!

Amikor így imádkozunk: *Irgalmazz nekem, szegény bűnösnek!*, akkor olyanok vagyunk, mint a magzat, aki életjelt ad magáról, aki fölkelte édesanyjában az irgalmas szeretet érzetét. Most, mi is nagyon gyengéd szeretettel küldjünk ilyen életjeleket Isten felé:

– Vagyok!

– A Tied vagyok!

– Rád szorulok!

– Rád gondolok!

– Vágyódom látni arcodat!

– Vágyódom, hogy karjaidba ölelj!

– Vágyódom arra, hogy isteni életedbe örökre befogadj!

c) Ez a **befogadókészség** a szemlélődő imát jellemző stílus. Istent, az isteni dolgokat éli át a szemlélődő ember. A latin kifejezés így hangzik: „*divina pati*”, vagyis elszenvedni, befogadni Isten cselekedeteit. Nem a szenvedésen van a hangsúly, hanem a nem-cselekvésen. A szemlélődő lélek **engedi Istent működni**. Engedi, hogy Isten közölje vele önmagát, az Ő

életét. Ezért a lélek a szemlélődésben nem annyira aktív magatartású, hanem inkább passzív, vagyis befogadó, Istent beengedő. Engedi, hogy Isten behatoljon a lelkébe.

d) A mi cselekvésünk módja most tehát ez legyen:

– Engedjük, hogy Isten betöltsön minket!

– Adjuk fel minden fenntartásunkat, vagyis ne legyenek kikötéseink Istennel szemben!

– Kérjük: „Jöjj, látogasd meg irgalmaddal nyomorult kis szolgádat!”

– Tárjuk ki a kezünket Isten felé!

– Mint ahogyan a **kis** gyerekek felé is kitarjuk kezünket – mutatván: gyere, szaladj hozzánk –, most még inkább **tárjuk ki lelkünket Isten felé**, és kérjük:

– *Istenem, jöjj, siess, segíts meg engem!* (Zsolt 69, 2).

– *Jöjj, irgalmas szeretetteddel, vigasztald meg a szolgád lelkét!* (Vö. Zsolt 118, 76).

– **Engedjük magunkat megvigasztalni!**

– Amikor már úgy érezzük, hogy lelkünk tele van az Úr irgalmával – *amikor az Úr irgalmát szüntelenül énekeljük* (vö. Zsolt 88, 1) –, akkor engedjük, hogy túlradjon rajtunk ez az irgalomtenger, egyenesen bele a világba!

– Igen, **Isten szeretete ma is bele akar áradni a világba!** Nemcsak egyszülött Fiát adja a kezünkbe, hanem Szentlelkét, szent szeretetét is!

– Isteni gondviselésével kezünkbe adja azt is, hogy kiknek továbbítsuk az Ő végtelen szeretetét, közvetítsük az Ő végtelen irgalmát. Álljunk meg mindjárt az általunk ismertek közül a legrászorulóbbnál! Vegyük körül az isteni irgalom mérhetetlen energiájával!

– Csodáljuk meg: mennyi irgalom van Istenben, hogy jut mindazok számára is, akiknek kérjük. Azután menjünk tovább, **öleljük körül a többieket is** Isten irgalmával!

– Ó, de sokan vannak azok, *akik a legjobban rászorulnak Isten irgalmára!*

Mindenkinek jut bőven! Csak tárjuk ki a szívünket még jobban, hogy a mi Atyánk mérhetetlen **irgalma** még jobban **átzuhoghasson** rajtunk keresztül, bele ebbe a világba!

– Ó, Uram, Jézus Krisztus, élő Isten Fia,

– Ó, Urunk, teremtő Atyánk,

– Ó, Szentlélek Úristen, végtelen Szeretet: irgalmazz nekünk, szegény bűnösöknek!

– Mária, bűnösök Anyja, Téged is esdekelve kérünk: *Istennek Szent Anyja, imádkozzál értünk, szegény bűnösökért, most és halálunk óráján!* Ámen.

Befejezésül imádkozzuk el a 70. számú éneket:

Általszegve kezéd, lábad,

Átvert tested roskad, bágyad,

Meztelen tépett melled!

Ó, siratlak, ó, öllelek!

Jézus, add, hogy Hozzád térjek,

Veled haljak, Veled éljek!